

DEAL

MET ROB JANSEN ACHTER DE SCHERMEN
VAN HET TOPVOETBAL

Michel van Egmond

Deal

met Rob Jansen achter de schermen
van het topvoetbal

Voetbal Inside © 2017 RTL Nederland bv
© Michel van Egmond
© Omslagfoto: Pim Ras
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Typografie: Crius Group, Hulshout
Tekstcorrectie: Joke Jonkhoff

ISBN 978 90 488 4237 7
ISBN 978 90 488 4238 4 (e-book)
NUR 489

www.voetbalinside.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf-gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan
Yvette Parlevliet-Möller (1969-1999)

Voorwoord Roy Makaay

Ik was 19 jaar en spits bij Vitesse, toen toenmalig voorzitter Karel Aalbers op een dag naar me toe kwam. "Ik denk dat jij een zaakwaarnemer nodig hebt," zei hij, "en ik weet een heel goede voor jou. Het is voor mij bepaald niet de makkelijkste man om mee te werken, maar ik denk dat hij voor jou in de toekomst veel kan gaan betekenen."

Dat was de eerste keer dat ik van Rob Jansen hoorde.

Intussen zijn we 23 jaar verder. Rob is nog steeds mijn zaakwaarnemer en inmiddels ook mijn vriend. Hij heeft me begeleid vanaf mijn transfer van Vitesse naar Tenerife tot aan de dag van vandaag. We hebben in La Coruña, waar ik later terecht kwam, en bij Bayern München, Oranje en Feyenoord samen heel veel meegemaakt en het heeft onze band alleen maar hechter gemaakt

Rob zegt altijd dat hij is geboren in een voetbalkleedkamer. Dat kun je ook goed merken. Hij kent het wereldje als geen ander en loopt al heel lang mee. Hij deed de begeleiding van Henke Larsson en nu doet hij samen met zijn zoon Michael de zaken van diens zoon Jordan Larsson. Dat is niet alleen prachtig om te zien, het is ook ultieme compliment dat je als vakman, als mens en als vader kunt krijgen.

Ik vind het mooi dat dit boek is opgedragen aan Yvette Parlevliet.

Zonder haar was Rob Jansen nooit de persoon geworden die hij nu is en zonder haar was zijn bedrijf ook nooit zo florerend geworden als dat het nu is. Bovendien typeert het Rob ook. Hij is een gevoelige man in een soms keiharde wereld en dat is precies wat me altijd zo aan hem is bevallen. Hij is geen zaakwaarnemer die er alleen is wanneer er succes te vieren valt. Integendeel: Rob was er voor mij vooral op de momenten dat het minder ging en ik een steuntje in de rug nodig had.

De slogan van zijn bedrijf is: *It's all about trust*. Dat vind ik een heel toepasselijk, want zo heb ik het ook al die jaren gevoeld. Het gaat om vertrouwen en dat heb ik altijd in hem gehad.

Rob Jansen is een bijzonder mens.

Dit is een bijzonder boek.

Ik wens u er veel leesplezier mee.

Roy Makaay

‘Hij is een beetje een mannetje’

Dennis Bergkamp

Precies achtentwintig minuten voordat vlucht TK1962 gaat boarden voor de reis van Amsterdam naar Istanbul, loopt Rob Jansen op Schiphol al bellend door de glazen schuifdeuren van vertrekhal 3. Hij oogt gehaast, maar dat is niet zo vreemd, want dat doet hij altijd. Zelfs als hij een strandwandeling maakt, doet hij dat in marstempo en met een telefoon aan zijn oor.

Vandaag draagt hij een blauw vest en een blauw colbert, opvallende gele schoenen en blauwe sokken. Het zijn de kleuren van Fenerbahçe, de club waar hij deze ochtend naar onderweg is. Dat kan toeval zijn, maar dat is het waarschijnlijk niet.

Sinds die lang vervlogen middag waarop hij vlak voor de aftrap van The Old Firm nietsvermoedend de bestuurskamer van Celtic betrad in een compleet blauw kostuum – de kleuren van de eeuwige aartsrivaal Glasgow Rangers – en hij door de voorzitter van de thuisploeg even apart werd genomen op de gang (*'Robbie, don't you ever, EVER, do this to me again'*), houdt hij bij zijn kledingkeuze rekening met de gevoeligheden die er heersen op de plaats van bestemming.

Normaal gesproken parkeert hij zijn Bentley altijd zo ongeveer op de stoep van de vertrekhal en geeft hij zijn sleutel af aan een medewerker van de Valet Parking, die vervolgens de auto voor hem parkeert, stofzuigt en met bijna wetenschappelijke precisie in de was zet, maar vandaag heeft hij zich per taxi vanuit zijn woonplaats Den Haag laten vervoeren, zodat hij op de achterbank nog wat kon werken. Rob

Jansen is zijn hele leven al een workaholic. Zelfs als hij met vakantie is kan hij zich niet langer dan een paar uurtjes achter elkaar ontspannen, of het moet zijn aan boord van zijn eigen jacht in het Zuid-Franse Cap d'Antibes, de *La Roesse* (van ROB en ESther), een boot van 20 meter lang die wordt bestuurd door zijn vaste kapitein, maar die negentig procent van de tijd roerloos aan de steiger ligt te wachten op de entree van een eigenaar die bijna nooit komt.

Geroutineerd, ogenschijnlijk zonder na te denken, vindt hij zijn weg op de luchthaven. 'Ik neem vliegtuigen zoals andere mensen de bus,' zegt hij. En inderdaad: het gaat razendsnel langs de businessclassbalie van Turkish Airlines, via de privileges van de KLM *Platinum for Life Card*, de *Privium Card*, de irisscans en de *Priority Lanes* richting de slurf van het vliegtuig, en voordat je het weet zit Rob Jansen hoog en droog in de businessclass, meestal mopperend over de kwaliteit van de stewardessen.

Vandaag wordt de entree in het vliegtuig verzorgd door een man met een koksmuts en door passagier Jansen bescheiden gevierd met een glas water, want met alcohol drinken in de lucht is hij al lang geleden gestopt. Hij wil fris arriveren op de plaats van bestemming en dat heeft een reden. Hoewel hij vandaag eigenlijk alleen maar richting Istanbul vliegt om zijn cliënten Dick Advocaat, Mario Been en Cor Pot even wat aandacht te geven, sluit hij ook niet uit dat het morgenavond rond de stadsderby Fenerbahçe-Galatasaray met clubpresident Aziz Yildirim tot zaken doen komt. Hij leeft nu eenmaal

in een wereld die 24 uur per etmaal op volle toeren draait en die constant onverwachte wendingen neemt. Dan kun je maar beter scherp zijn.

Nog maar net opgestegen meldt de koksmuts zich al buigend met warme handdoekjes. Daarna overhandigt hij het lunchmenu met een eerbied alsof het de Dode Zeerollen betreft. 'Nou, eens even kijken wat de pot schaft vandaag,' zegt Jansen, want van de tien zinnen die hij spreekt, zijn er zeven overgoten met een dikke laag ironie, en dan ook nog eens gebracht met een Haagse tongval die zijn woorden desgewenst een extra komische lading geeft. Humor uit Den Haag is nu eenmaal superieur aan alle andere vormen van Hollandse humor, te beginnen met die veelgeroemde uit Amsterdam natuurlijk, en vooral het gebruik van de hyperbool beheerst Jansen tot in de vingertoppen. Als hij bijvoorbeeld over de Iraanse miljardair Ardavan Farhad Moshiri spreekt, de eigenaar van Everton met wie hij naarmate de transferwindow nadert in steeds nauwer contact staat, bedient hij zich van dit soort zinnen:

'Die man heeft een schip van zeshonderd miljoen dollar met meer dan tachtig bemanningsleden aan boord. 155 meter lang. Het is het grootste schip ter wereld, nog groter dan dat van Abramovitsj. Die boot is zó gigantisch, als Farhad van stuurboord naar bakboord wil lopen moet-ie een lunchpakket meenemen en zich eerst goed insmeren, anders is-ie bij aankomst verbrand.'

Rob Jansen heeft een verfijnd ontwikkeld gevoel voor taal en voor het effect dat zijn woorden hebben op de toehoorder, een eigenschap die hem in zijn leven al veel heeft opgeleverd. Wanneer hij bijvoorbeeld de gespannen sfeer wil schetsen van de middag waarop hij ooit samen met Leo Beenhakker door de woedende president van Istanbulspor werd ontboden, zegt hij:

‘Op elke etage van zijn appartement stonden bodyguards, van die kale jongens in het zwart, die voor de gezelligheid allemaal een Uzi op hun rug droegen.’

Dat was trouwens lang geleden, in een veel romantischer tijdperk, ver voordat het olie- en televisiegeld zijn intrede deed in het voetbal. Clubs werden toen nog niet geleid door Saoedische sjeiks of Georgische oligarchen, maar veel vaker door lokale excentriekelingen, halve misdadigers en vanwege clubliefde verblinde zakenlieden. Hoe zuidelijker je ging, hoe meer het beleid nog in restaurants en achterafkamertjes van de stadions werd bepaald, en niet vanachter het geblindeerde glas in de jachthavens van Monaco en Marbella. Rob Jansen kan smakelijk vertellen over die kleurrijke jaren.

‘Ik had Leo Beenhakker en Fritz Korbach naar Istanbulspor gebracht als trainers, en Peter van Vossen en John van den Brom als spelers. Het was een leuke groep, gezellige gasten bij elkaar, maar het liep voor geen meter daar. In het Turkse voetbal was niets wat het leek. Ik herinner me een uitwed-

strijd in een oud, vervallen stadion, ergens middenin Istanbul. Er zat geen kip op de tribune, maar toch hoorde je meer herrie dan op een overvol Wembley. Dat kwam omdat ze bij gebrek aan supporters gewoon grote microfoons voor de tribune hadden gezet. Het beetje stadiongeluid dat er was, werd negentig minuten lang versterkt en door gigantische speakers gejaagd, waardoor het klonk alsof er tachtigduizend mensen zaten. Dat was heel komisch. Je hoorde de F-Side, maar je zag drie bejaarden en een kind.

Het was een andere tijd, veel losser dan nu. Ik reed gewoon in de spelersbus mee naar de wedstrijd. Ik zat ook in de kleedkamer, alsof ik erbij hoorde. Korbach zei vlak voor de aftrap zelfs dat ik een zak ballen moest pakken en gebaarde me mee te gaan naar het veld. Even later stond ik tot mijn eigen verbazing in de blubber de reservekeeper van Istanbulspor in te trappen. Gewoon op mijn lakschoentjes en in mijn nette pak.'

Uiteraard werd ook deze wedstrijd verloren.

'Toen werden we dus na afloop door een stel bodyguards van de president in een auto gedwongen en onder gewapende begeleiding naar het huis van die man gereden. Daar zat zijn zoon kokend van woede achter een bureau. Zijn vader had gezichtsverlies geleden in de stad door al die nederlagen, schreeuwde-ie de hele tijd. Leo en ik schoten er een beetje van in de lach, al was dat voor een deel ook uit zenuwen. Later ben ik er achter gekomen dat we met een van de zwaarste criminele families van het land te maken hadden gehad.'

Toen na zeven nederlagen in acht competitiewedstrijden het onvermijdelijke gebeurde en Leo Beenhakker, net als Korbach, al na vier maanden weer vertrok bij Istanbulspor, niet heel veel later gevolgd door de Nederlandse spelers, wees Jansen de president vlak voor zijn vertrek naar luchthaven Atatürk nog wel eventjes op de afkoopsom die hij in het geval van ontbinding in de contracten had laten opnemen. 'Toen werd-ie helemáál gek. Hij vond het hondsbrutaal dat ik er überhaupt over durfde te beginnen. Wat hem betreft moesten we gewoon oprotten, zo snel mogelijk het land uit. En vooral: zonder geld.'

'Dat geld van Leo, daar heb ik bij terugkomst in Nederland nog best veel werk aan gehad. Uiteraard is dat allemaal goed gekomen, ze hebben gewoon betaald. Maar makkelijk ging het niet. Via via kreeg ik vanuit Turkije de mededeling dat als ik ooit van mijn leven zo onverstandig zou zijn om nog één voet op Turkse bodem te zetten, ze me binnen twaalf uur door allebei mijn knieschijven zouden laten schieten.'

Vlucht TK1962 is inmiddels geruisloos tot het Duitse luchtruim doorgedrongen. Aan boord meldt de koksmuts zich voor een amuse: een mezze-potpourri van gerookte zalm, mierikswortelsaus, geroosterde rode peperhumus, bocconcini en tomaat, als verfijnde opwarmer voor de grilled satay chicken met ratatouille en buttered rice, de cream rigatoni met rosemary en de wild berry jelly vanilla creme fraiche die

nog gaan volgen. Nog drie uur vliegen, dan wordt de grens met Turkije bereikt.

‘Jaren later moest ik toch weer naar Istanbul, nu met Pierre van Hooijdonk naar Fenerbahçe,’ zegt hij. ‘Toen heb ik van tevoren in Nederland wel even een gespecialiseerd screeningsbedrijf in de arm genomen, om de boel te checken. Zij kwamen tot de conclusie dat het nog steeds gevaarlijk voor mij zou zijn in Turkije. Daarom vloog er voor de perspresentatie van Van Hooijdonk ook een bodyguard mee in onze privé-jet. Die was er niet voor de speler, maar voor mij, de zaakwaarnemer. Op sommige foto’s van onze aankomst in de stad zie je dat ik ook dikker lijk dan normaal. Dat komt doordat ik onder mijn kleren een kogelwerend vest draag.’

Hij neemt een laatste hap van de amuse. Er blijft een restje mierikswortelsaus aan zijn wang zitten, maar dat merkt hij niet.

‘Dit keer heb ik geen veiligheidsmaatregelen getroffen voor Turkije, hoor. Het dreigement is nu wel verjaard, denk ik.’

Wat ook scheelt is dat de Turkse voorzitter samen met het merendeel van zijn familie inmiddels in de gevangenis zit. Hij heeft 18 jaar celstraf gekregen wegens bankfraude.

-Als mensen je vragen welk beroep je hebt, wat zeg je dan?

‘Euh...’

-Spelersmakelaar?

‘Nee. Zeker niet. Dat vind ik de meest vreselijke term die er bestaat voor ons vak.’

-Waarom?

‘Omdat het suggereert dat onze hoofdtak het verhandelen van spelers is.’

-Dat is toch ook zo?

‘Welnee. Dat is zo achterhaald. We doen tegenwoordig echt heel wat meer. We begeleiden atleten in bijna alles wat ze doen, zowel voor als na hun loopbaan, en dan op allerlei gebied. Financieel en commercieel natuurlijk, maar ook sociaal, fiscaal, privé, we helpen bij hun foundations, we beheren hun social media accounts, noem maar op. Als een rechtsback uit Argentinië zijn Zuid-Amerikaanse rijbewijs moet omzetten naar een Nederlands exemplaar, dan doen wij dat voor hem. We zoeken een internationale school voor de kinderen, of we organiseren taallessen voor spelers die geen Nederlands en geen Engels spreken. We regelen de vaccinaties van de hond en doen aanbevelingen voor een tuinman. En we begeleiden hun transfer ja, als dat aan de orde is.’

-Mensen weten bij het woord spelersmakelaar wel gelijk waar je het over hebt.

‘Afgrijselijk vind ik het, spelersmakelaar. Net als spelers-agent. Ook zo’n nietszeggende term. Ik zeg altijd: ik ben directeur van een sportmanagementbureau.’

-Wat staat er op je visitekaartje?

‘Sinds ik mijn bedrijf Sport-Promotion aan de Wasserman

Group heb verkocht, zijn we een Amerikaanse onderneming geworden. Officieel is mijn titel nu: *Executive Vice President and Managing Executive Global Football.*'

-Nee, dat is een stuk duidelijker.

'Nou, het is tenminste niet zo ordinair als makelaar. Ik heb daar niks mee, met dat woord. Het brengt een heel negatieve associatie bij me boven. Het doet me denken aan louche mannen in lange regenjassen.'

-Wat beschouw je in jouw wereld eigenlijk nog als louche?

'Louche? Dat is mensen oplichten met geld. Louche is het als je ziet dat clubs getild worden, dat clubs makelaars tillen, dat makelaars elkaar tillen, dat spelers in de maling worden genomen. Dat is louche. Dat er overal schimmige deals op de achtergrond worden gemaakt, dingen waar het grote publiek geen weet van heeft. Voor bedragen die mensen zich niet kunnen voorstellen.'

-Hoe vaak gebeurt dat?

'Voortdurend.'

-Ja?

'Natuurlijk. Iedereen bespeelt iedereen in mijn wereld.'

Het is niet druk op vlucht TK1962 richting Istanbul. Afgezien van een jong Turks gezin is de businessclass helemaal leeg. Jansen knikt richting de reiswieg en vertelt over Nina, de dochter die hij samen met zijn 20 jaar jongere vriendin en

zakenpartner Esther kreeg. 'Nina vliegt ook al sinds ze baby is de wereld rond. Ze is zes jaar.' Gelukkig moet hij er zelf ook hard om lachen. 'Lekker normaal allemaal, dat gezin van mij.'

Hij pakt zijn mobieltje en begint iets op te zoeken. Hoewel hij een haat-liefdeverhouding heeft met zijn telefoon, is hij net als zijn collega's vergroeid met zijn toestel.

Tot voor kort zat er een speciale, reflecterende coating over het display van zijn telefoon. Die moest voorkomen dat anderen stiekem over zijn schouder zouden kunnen meelezen. Helaas werd het telefoonscherm daarmee dusdanig goed geblindeerd dat ook de eigenaar zelf bij de eerste zonnestralen niets meer kon lezen. De coating is nu weer verdwenen. Niet dat het veel helpt, want de smartphone blijft een ongrijpbaar, mysterieus fenomeen voor hem.

'Even kijken hoor...'

In stoel 2E staart hij eerst een tijdje naar het scherm alsof hij in een heel diepe put kijkt. Daarna begint hij op goed geluk wat heen en weer te swipen.

'Even wachten... Even zien, hoe je nu ook alweer bij de foto's komt'

Rob Jansen is niet goed met apparaten. Hij mag dan behoren tot een van de toonaangevende voetbalagenten in Europa, een computer heeft hij niet. Hij zou ook niet weten wat hij ermee aan zou moeten, want hij is hardcore digibeet. Een e-mail versturen kan hij niet. Ook nooit geprobeerd. Hij is gewend zijn berichten te dicteren aan zijn medewerkers, die

de mails dan uit zijn naam schrijven en verzenden. Inkomende digitale post wordt voor hem uitgeprint en overhandigd, telefonisch voorgelezen of desnoods door Esther mee naar huis genomen. Behalve als het heftige kritiek is. Die wordt eerst voor hem gescreend door zijn medewerkers, een opdracht die hij uit zelfbescherming heeft uitgevaardigd en die hem veel onnodige ergernis bespaart. Hij is nu eenmaal snel geraakt. Zelf zegt hij daarover: 'Ik ben een vechter, ik kan dingen niet naast me neerleggen. Als mensen gemene dingen over mij zeggen, of onwaarheden, kan ik het maar beter niet weten. Ik word boos, raak die boosheid ook moeilijk kwijt. Daar heb ik geen zin in. Het beïnvloedt mijn humeur en daarmee dat van mijn gezin. Wil ik niet. Ik lees dus ook nooit berichten over mijzelf op internet. Bovendien weet ik niet hoe dat moet, internet.'

Wel is hij sinds kort ingewijd in de geheimen van WhatsApp, maar het liefst gebruikt hij zijn telefoon toch exclusief om doorheen te praten. Daar is hij goed in.

Hij is van de oude stempel en schaamt zich daar niet voor. Afspraken noteert hij al zijn hele leven lang in schriftjes die hij in keurige stapeltjes op zijn bureau heeft liggen, of in een ouderwetse agenda van papier. Hij heeft ze allemaal bewaard. Boven, op de speelzolder van Nina, liggen ze in een kast opgeslagen. Ze gaan ver terug. In de agenda van 1990 staat op de bladzijde van 10 maart bijvoorbeeld: 'Cadeautje kopen Danny.' Danny is Danny Blind. Een dag eerder was diens zoon Daley geboren.

De meeste pagina's van zijn agenda staan volgekrast met namen, vluchtnummers en bedragen. Sla een willekeurige week open en de hectiek van zijn bestaan springt je tegemoet. 'Ik was de afgelopen week in Manchester, Londen, Helsingborg, Den Haag en Zeist. Veel besprekingen gehad, veel lunches, paar dingetjes in het contract tussen Danny Blind en de KNVB gladgestreken, ik ben bezig geweest met een arbitragezaak voor Terence Kongolo omdat we sterke vermoedens hebben dat zijn voormalige zaakwaarnemers valsheid in geschrifte hebben gepleegd, even kijken, wat nog meer.... O ja, we hebben samen met de clubarts van Feyenoord een speciale orthopeed gevonden voor Sven van Beek, omdat die jongen telkens niet lekker in zijn schoenen zat en meer van dat soort dingetjes. Tussen de bedrijven door heb ik drie wedstrijden gezien. Met Ronald Koeman en de vrouwen waren we op uitnodiging van Txiki Begiristain bij Manchester City-FC Barcelona, na afloop vloog ik naar Londen om met Moshiri en Bill Kenwright te praten, de president van Everton, daarna ging ik voor Henke Larsson en zijn zoon Jordan naar Zweden, ben ik naar de wedstrijd Helsingborg tegen... euh... tegen... tegen weet-ik-niet-meer-eigenlijk geweest, geen flauw idee, en op het einde van de week zat ik bij Nederland-België in de Amsterdam ArenA. En dan is het nu de rustige periode, hè?'

Hij zucht.

Nog dieper dan normaal.

'Soms denk ik weleens: ik ben 60 jaar. Ik doe dit kunstje mijn hele leven al. Hoe lang ga ik dit nog volhouden? En: hoe

lang wil ik dit eigenlijk nog? Ik weet het niet. Wat ik wel weet, is dat ik heel blij was toen ik eindelijk thuis op mijn eigen bank lag.'

Thuis is voor de familie Jansen sinds enige tijd een villa van Louis Couperus-achtige allure, schitterend gelegen in het Belgisch Park, een van de mooiste buurten van het Haagse stadsdeel Scheveningen. Daar heeft het gezin na een verbouwing van dik twee jaar zijn intrek genomen in een door monumentenzorg beschermd pand uit 1883, met twee ingangen, genoeg ruimte in de tuin voor de Bentley van Rob, de Range Rover van Esther en de klassieke MG voor in het weekend, en 600 vierkante meter woonoppervlak verdeeld over 11 kamers, een zolder met logeerafdeling, afgetopt met een parmantig torentje. In de woonkamer zou je een autoshow kunnen houden en het trappenhuis heeft meer treden dan dat van Slot Loevestein, wat niet erg goed uitkomt aangezien de eigenaar zich nog niet zo lang geleden in een Gooische privé-kliniek heeft laten voorzien van een nieuwe heup.

Er is op verzoek van de familie destijds een film gemaakt over de verbouwing. Twee jaar lang liep er een professionele cameraploeg door het huis, want de familie Jansen houdt niet van half werk. Zij legden de immense operatie minutieus voor de eigenaren vast. Op het einde van de film zie je Rob Jansen een dankspeech houden voor de bouwvakkers. Het laatste shot is van een timmerman die het huis verlaat met onder zijn arm een reuzenfles Moët & Chandon champagne.

Een van de erkers van het huis fungeert als tv-kamer. Er hangt een toestel van het formaat dat je eerder bij 50 Cent thuis verwacht. Rob Jansen is best een filmfreak – op Roberto Benigni in *La Vitta è Bella* raakt hij maar niet uitgekeken – maar hij gunt zichzelf weinig tijd voor ontspanning, dus meestal zit hij hier samen met Nina en kijkt dan naar Barbie-films of naar Walt Disney's *Frozen*.

Als hij het te druk heeft worden zijn taken weleens waargenomen door Romy, een vriendelijk meisje dat het gezin met allerlei huishoudelijke klusjes bijstaat. Gelukkig komt ze ook uit Den Haag en kan ze tegen de lokale humor. Bijvoorbeeld wanneer Rob Jansen haar voorstelt met de zin: 'Dit is Romy, die helpt ons hier thuis met allemaal dingetjes. In de praktijk betekent dit dat ze de hele dag voor een godsvermogen op mijn televisie naar *SpongeBob* zit te kijken, hè Romy?'

Op de salontafels liggen glanzende koffietafelboeken zo groot als stoeptegels, in de gang bevindt zich een dressoir met daarin 23 zonnebrillen en op een van de schoorsteenmantels, achter de gordijnen, staat een ingelijste foto van de vrouw des huizes, breed lachend naast Pelé.

Esther probeert de workaholic in haar partner soms in te tomen. Een van de recent afgekondigde maatregelen is dat de woonverdieping niet meer mag worden gebruikt om in te werken en de keuken ook niet, al was het maar omdat ze Nina niet wil blootstellen aan een gestreste, continu bellen-de vader, eentje die vooral in de laatste weken van de trans-

ferwindow op het punt staat over te koken. Sinds enige tijd is dus beneden, naast de fitnessruimte, een kamer ingericht als kantoor.

Het is een van de kleinste ruimtes in het huis. Maar dat is niet erg, want werken doet Rob Jansen het merendeel van de tijd toch in de auto, het vliegtuig, het restaurant of in het Hilton Hotel in Den Haag. Daar bemannen hij en zijn medewerkers op de eerste verdieping een kantoor met een hoog Jerry Maguire-gehalte. In het statige hotel hangt precies de sfeer die je zou verwachten bij een zaakwaarnemer van zijn allure, al was het maar vanwege de schat aan voetbalmemorabilia die zich direct bij binnenkomst aan de bezoeker openbaart. Er is een rek met voetbalshirts vanuit de hele wereld, allemaal persoonlijk gesigneerd. Er hangt een ingelijst Barcelona-shirt van Henke Larsson boven een gigantische rood-witte stoel, waarin het logo van Arsenal en de naam Rob Jansen in de rugleuning zijn genaaid. Dat is een cadeau van Dennis Bergkamp, als dank voor het organiseren van zijn afscheidswedstrijd. Het PSV-shirt van Marco van Ginkel is ook achter ontspiegeld glas gevangen, daarnaast hangt minstens zo eerbiedig het Bayern-shirt van Roy Makaay. 'Een transfer om nooit te vergeten,' schreef de spits er met zwarte viltstift op.

Tegenover de bar, langs de complete muur, is een vitrine van museumformaat ingericht. Daarin opvallend veel spullen die herinneren aan zijn vader Karel, oprichter en godfather van de spelersvakbond VVCS, bondsbestuurder en voormalig

speler van het ADO uit de jaren vijftig. Zijn antieke voetbal-spullen steken mooi af tegen het gesigneerd Barcelona-shirt van Frank de Boer (*‘Voor de gekste, gezelligste en meest humoristische makelaar van de wereld.’*) en de biografie van Dennis Bergkamp, die dusdanig is tentoongesteld dat je nog net de boodschap kunt lezen die op het schutblad staat.

Voor Rob, niet alleen een fantastische zaakwaarnemer die ik altijd kon/kan vertrouwen, maar ook een echte vriend.

Bedankt, Dennis

De lange gang van het bedrijf heeft aan weerszijden werken vergaderkamers. Aan het einde ligt het kantoor van Rob Jansen zelf. Op weg daarnaartoe passeert de bezoeker een actiefoto van Marc Overmars – of *Marc Netto*, zoals hij in voetbalkringen ook wel wordt genoemd – met daarboven een ingelijst briefje van honderd gulden.

‘Dat briefje is uit 2000,’ vertelde Jansen op een dag. ‘Ik had net zijn transfer van Arsenal naar Barcelona afgerond, voor een recordbedrag. Omgerekend zo’n veertig miljoen euro, nog steeds de grootste transfer aller tijden van een Nederlandse voetballer. Ik weet niet meer precies wat de aanleiding was, maar ik kreeg honderd gulden van Marc. Nou, dat is heel wat hoor, om geld te krijgen van Overmars. Dat is ongeveer net zo waarschijnlijk als dat Geert Wilders morgen moslim wordt. Maar het gebeurde. En om het nooit meer te

vergeten, en als bewijs van het ongelooflijke, heb ik het dus laten inlijsten. Hangt hier al jaren. Elke keer wanneer ik hem zie, hebben we het er over en dan moeten we wéér lachen. Je zou het misschien niet zeggen maar hij heeft wel humor, die kleine.'

Dat blijkt ook wel, want ergens tussen de enorme stapels voetbalshirts die her en der verspreid in het kantoor zijn uitgestald of opgeborgen, moet zich ook nog diens oude Arsenal-tenu bevinden. Op de borst schreef Overmars toen een tweeregelige boodschap aan zijn zaakwaarnemer.

'Groot geworden dankzij mij. Geen dank.'

'O, kijk, hier heb je Nina,' zegt Rob Jansen eindelijk, wijzend op zijn mobiel. We vliegen inmiddels boven Beieren, maar het is gelukt. 'Dit is Nina op vakantie.' Op het telefoonscherm verschijnt een prachtig engeltje met lang, bruin haar, zittend naast haar lachende moeder in een gigantische vliegtuigstoel. Op de achtergrond staat de deur van de cockpit open. Je ziet nog net de contouren van de piloot. 'Nina is uit liefde tussen Esther en mij geboren,' zegt Rob Jansen altijd over de jongste van zijn drie kinderen. Hij raakt snel vertederd wanneer hij over haar praat. Hij probeert tussen alle bedrijven door ook een betrokken vader te zijn en slaagt daar best goed in. 'Beter in elk geval dan bij mijn eerste twee kinderen, Michael en Stephanie. Toen ben ik veel te veel met mezelf bezig geweest en veel te weinig met hen. En ook niet

met mijn eerste vrouw Karin trouwens. Ik was monomaan bezig met mijn werk. Ik had wel iets liever en iets trouwer kunnen zijn, maar ik had te weinig oog voor anderen. Het heeft me een huwelijk gekost en heel veel schuldgevoel opgeleverd. Daar probeer ik van te leren.'

Tegenwoordig kan hij dus regelmatig worden waargenomen op het schoolplein of bij kinderfeestjes. Hij geeft zijn zesjarige dochter golfles en staat niet zelden in zijn eigen bijkeuken voorover gebogen over de kooi van Nina's cavia Ted, een gelukkig ogend en uitstekend doorvoed beestje dat door een van de grootste zaakwaarnemers van Europa regelmatig van voedsel, water en vers zaagsel wordt voorzien.

De foto die Jansen nu op zijn toestel laat zien, werd een tijdje terug genomen in een privé-jet op weg naar Sylt, een klein eiland voor de kust van Denemarken waar de familie een paar dagen vakantie vierde. Bij het bekijken van de afbeelding begint hij heerlijk te overdrijven.

'Tegen de tijd dat Nina de eerste keer op een gewone lijnvlucht zat, kon ze al praten. Ze deed halverwege de reis de gordijntjes van de businessclass open en keek toen in opmerste verbazing naar alle passagiers die als haringen in een ton in de economy class zaten. Je zag dat kindje gewoon denken: Zou mijn papa al die mensen soms kennen, dat ze ook met ons vliegtuig mee mogen?'

